

Judikatūras krājums

ĢENERĀLADVOKĀTES ELEANORAS ŠARPSTONES [ELEANOR SHARPSTON]
SECINĀJUMI,
sniegti 2011. gada 15. decembrī¹

Lieta C-24/11 P

**Spānijas Karaliste
pret**

Eiropas Komisiju

Apelācija — ELVGF — Izdevumi, kas izslēgti no Kopienas finansējuma

1. Ar Lēmumu 2008/68/EK (turpmāk tekstā – “apstrīdētais lēmums”)², Komisija veica finanšu korekcijas Kopienas³ atbalstā olīveļļas un laukaugu ražošanai Spānijā. 2010. gada 12. novembrī Vispārējā tiesa⁴ ar spriedumu lietā T-113/08 Spānija/Komisija (turpmāk tekstā – “pārsūdzētais spriedums”) noraidīja Spānijas prasību atzīt apstrīdēto lēmumu par daļēji spēkā neesošu. Spānija pārsūdz noteiktas šī sprieduma daļas.

Atbilstošās tiesību normas

Kopējās lauksaimniecības politikas (turpmāk tekstā – “KLP”) finansēšana

2. Ar Lēmumu 2008/68 no Kopienas finansējuma izslēdza, citu starpā, izdevumus, kas saistībā ar olīveļļas ražošanu Spānijā veikti no 2000. līdz 2004. finanšu gadam. Tajā laikā KLP finansēšanu noteica Regula Nr. 1258/1999⁵. Lai arī šo regulu 2005. gadā atcēla, to attiecīgi dalībvalstu un Komisijas veiktajiem izdevumiem piemēroja līdz 2006. gada 15. oktobrim un 2006. gada 31. decembrim⁶. Tātad tā bija piemērojama saistībā ar apstrīdētajā lēmumā minētajiem izdevumiem.

3. Līdz 2005. gadam KLP finansēja no Eiropas Lauksaimniecības virzības un garantiju fonda (turpmāk tekstā – “ELVGF”) līdzekļiem⁷. Finansējumu saskaņā ar Kopienas un valsts tiesību aktiem izmaksāja akreditētas valsts maksājumu iestādes pēc tam, kad Komisija bija izmaksājusi avansus par atskaides periodā veiktajiem izdevumiem⁸. ELVGF finansēja tikai izdevumus, kas veikti atbilstoši Kopienas tiesību aktiem.

1 — Oriģinālvaloda – angļu.

2 — Komisijas 2007. gada 20. decembra Lēmums 2008/68/EK, ar ko no Kopienas finansējuma izslēdz atsevišķus dalībvalstu izdevumus, kurus tās attiecinājušas uz Eiropas Lauksaimniecības virzības un garantiju fonda (“ELVGF”) Garantiju nodaļu (OV 2008, L 18, 12. lpp.).

3 — Prasības iesniegšanas laikā atbalsta piešķiršanas nosacījumus olīveļļas ražošanai vēl noteica Kopienas tiesības. Kopš Lisabonas līguma stāšanās spēkā šos nosacījumus nosaka ES tiesības. Ņemot vērā, ka izmaiņas nav tikai formālas, es šajos secinājumos viscaur atsaukšos uz “Kopienu” un “Kopienas tiesībām”.

4 — Šis prasības iesniegšanas laikā pirms Lisabonas līguma stāšanās spēkā Vispārējās tiesas nosaukums bija “Pirmās instances tiesa”. Pārsūdzētais spriedums tika pieņemts pēc Lisabonas līguma stāšanās spēkā. Vienkāršības labad, kā arī ņemot vērā izmaiņu formālo raksturu, es šajos secinājumos viscaur izmantošu tās pašreizējo nosaukumu.

5 — Skat. Padomes 1999. gada 17. maija Regulas (EK) Nr. 1258/1999 par kopējās lauksaimniecības politikas finansēšanu (OV L 160, 103. lpp.) 20. panta otro daļu, kas nosaka, ka regulu piemēro izdevumiem, kas veikti kopš 2000. gada 1. janvāra. Šī regula atcēla Padomes 1970. gada 21. aprīļa Regulu (EEK) Nr. 729/70 (OV L 94, 13. lpp.), kas grozīta ar Padomes 1995. gada 22. maija Regulu (EK) Nr. 1287/95, kas groza Regulu (EEK) Nr. 729/70 par kopējās lauksaimniecības politikas finansēšanu (OV L 125, 1. lpp.).

6 — Padomes 2005. gada 21. jūnija Regulas (EK) Nr. 1290/2005 par kopējās lauksaimniecības politikas finansēšanu 47. panta 1. punkta otrā daļa (OV L 209, 1. lpp.).

7 — Regulas Nr. 1258/1999 1. panta 1. punkts.

8 — Regulas Nr. 1258/1999 5. panta 1. punkts.

4. Regulas Nr. 1258/1999 preambulas 5. apsvērumā noteikts, ka “atbildība par fonda Garantiju nodaļas izdevumu pārbaudi [un to atbilstību Kopienas tiesību aktiem], pirmkārt, gulstas uz dalībvalstīm”. Tālāk noteikts, ka Komisijai “ir jāpārbauda nosacījumi, saskaņā ar kuriem ir veikti maksājumi un pārbaudes”, un ka izdevumus var finansēt, “ja nosacījumi paredz vajadzīgās garantijas attiecībā uz atbilstību Kopienas noteikumiem”.

5. Saskaņā ar Regulas Nr. 1258/1999 7. panta 4. punktu Komisija var sākt procedūru, lai pārbaudītu, vai ELVGF Garantiju nodaļas izdevumi veikti atbilstoši Kopienas noteikumiem, un nepieciešamības gadījumā piemērot finanšu korekcijas un atgūt izdevumus no dalībvalstīm.

6. Savukārt 7. panta 4. punkta otrajā daļā bija noteikts, ka:

“Pirms pieņemt lēmumu atteikt finansējumu, rakstiski paziņo Komisijas pārbaūžu rezultātus un attiecīgās dalībvalsts atbildes, pēc tam abas puses cenšas panākt vienošanos par veicamo darbību.”

7. Komisija nevarēja atteikt Kopienas finansējumu noteiktiem izdevumiem. Tātad Regulas Nr. 1258/1999 7. panta 4. punkta piektajā daļā bija noteikts, ka Komisija nevarēja atteikt finansējumu:

“a) 2. pantā minētajiem izdevumiem, kas ir veikti 24 mēnešus pirms Komisijas rakstiska paziņojuma attiecīgajām dalībvalstīm par šo pārbaūžu rezultātiem;

[..].”⁹

8. Komisijas Regula (EK) Nr. 1663/95 noteica procedūras attiecībā uz ELVGF Garantiju nodaļas grāmatojumu noskaidrošanu¹⁰. 1999. gadā to grozīja, grozījumiem stājoties spēkā no 1999. gada 30. oktobra, tomēr to turpināja piemērot pirms 2006. finanšu gada un šajā finanšu gadā veikto grāmatojumu noskaidrošanai¹¹. Tātad tā bija piemērojama izdevumiem, uz ko attiecas apstrīdētais lēmums.

9. Regulas Nr. 1663/95 8. pants noteica piemērojamo procedūru:

“1. Ja pēc izmeklēšanas Komisija uzskata, ka izdevumi nav veikti saskaņā ar Kopienas noteikumiem, tā attiecīgajai dalībvalstij paziņo pārbaūžu rezultātus un norāda korektīvus pasākumus, kas jāveic, lai turpmāk nodrošinātu atbilstību Kopienas noteikumiem.

Minētajā paziņojumā atsauca uz šo regulu. Dalībvalsts sniedz atbildi divu mēnešu laikā, un Komisija pēc tam var mainīt savu nostāju. Pamatotos gadījumos Komisija var pagarināt atbildes sniegšanai noteikto termiņu.

Pēc atbildes sniegšanas termiņa beigām Komisija uzaicina attiecīgo dalībvalsti uz divpusējām sarunām, un puses cenšas panākt vienošanos par veicamajiem pasākumiem, kā arī par pārkāpuma smaguma novērtējumu un Kopienai nodarītajiem finansiālajiem zaudējumiem. Pēc šīm sarunām un pēc termiņa beigām, ko Komisija, apspriedusies ar dalībvalstīm, pēc tam ir noteikusi tālākas informācijas sniegšanai, vai, ja dalībvalsts nepieņem uzaicinājumu uz tikšanos Komisijas noteiktajā termiņā, pēc šā termiņa beigām Komisija oficiāli nosūta dalībvalstij savus secinājumus, atsaucoties uz Komisijas Lēmumu 94/442/EK. Neskarot šā punkta ceturto daļu, paziņojumā iekļauj to izdevumu novērtējumu, kurus Komisija gatavoja izslēgt atbilstīgi [Padomes Nr. 1258/1999 7. panta 4. punktam].

9 — Šis ierobežojums atbilst Padomes Regulas (EEK) Nr. 729/70, kas atcelta ar Regulu Nr. 1258/1999, 5. panta 2. punkta c) apakšpunkta piektajai daļai.

10 — Komisijas 1995. gada 7. jūlija Regula (EK) Nr. 1663/95, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus par to, kā piemērot Padomes Regulu (EEK) Nr. 729/70 attiecībā uz ELVGF Garantiju nodaļas grāmatojumu noskaidrošanas procedūru (OV L 158, 6. lpp.), ar grozījumiem, kas paredzēti Komisijas 1999. gada 22. oktobra Regulā (EK) Nr. 2245/1999 (OV L 273, 5. lpp.).

11 — Skat. Komisijas 2006. gada 21. jūnija Regulas (EK) Nr. 885/2006, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus par to, kā piemērot Padomes Regulu (EK) Nr. 1290/2005 attiecībā uz maksājumu iestāžu un citu struktūru akreditāciju un ELGF un ELFLA grāmatojumu noskaidrošanu (OV L 171, 90. lpp.), 18. panta 1. punktu.

Dalībvalsts pēc iespējas drīz informē Komisiju par korektīviem pasākumiem, kas ir pieņemti, lai nodrošinātu atbilstību Kopienas noteikumiem, un to spēkā stāšanās dienu. Komisija pēc vajadzības pieņem vienu vai vairākus lēmumus atbilstīgi [Regulas Nr. 1258/1999 7. panta 4. punktam] par to izdevumu izslēgšanu, kuri neatbilst Kopienas noteikumiem, līdz pat korektīvo pasākumu spēkā stāšanās dienai.

2. [Regulas Nr. 1258/1999 7. panta 4. punktā] paredzētie lēmumi tiek pieņemti pēc jebkura Samierināšanas iestādes izstrādātā ziņojuma pārbaudes saskaņā ar noteikumiem, kas izklāstīti [Lēmumā] 94/442/EK.

[..]

Atbalsts olīveļļas ražošanai

10. Attiecīgajā laikā Padomes Regulā Nr. 2261/84¹² bija noteikti vispārīgie noteikumi attiecībā uz atbalsta piešķiršanu par olīveļļas ražošanu. Šīs regulas 14. panta 1. un 2. punktā bija paredzēts, ka ražotājas dalībvalstis “piemēro pārbaudītu sistēmu, lai nodrošinātu, ka atbalstu piešķir attiecībā uz produktiem, par kuriem ir tiesības pretendēt uz šādu atbalstu”, un “pārbauda visu ražotāju organizāciju un asociāciju darbību, un jo īpaši, vai šīs organizācijas veic to pienākumus ietilpstošās pārbaudes”. Šiem nolūkiem dalībvalstīm bija jāizmanto datorizēti datu faili¹³.

11. Atbilstoši Padomes Regulas Nr. 154/75 1. panta 1. punktam dalībvalstīm bija jāuztur arī olīvu audzētāju reģistrs, kurā ietvertas visas olīvu audzēšanas saimniecības to teritorijā¹⁴.

12. Komisijas Regula Nr. 2366/98¹⁵ noteica sīki izstrādātus noteikumus atbalsta piešķiršanai olīveļļas ražotājiem 1998./1999., 1999./2000. un 2000./2001. tirdzniecības gadā.

13. Atbalsts tika piešķirts par faktiski saražoto neapstrādātās olīveļļas daudzumu¹⁶. Saskaņā ar Regulas Nr. 2366/98 14. panta 3. punktu šis daudzums bija jānosaka, ņemot vērā informāciju, kas iegūta no olīvu audzētāju reģistra, ģeogrāfiskās informācijas sistēmas par olīvu audzēšanu vai ražas deklarācijām; datorizētajiem failiem; izspiešanas pierādījumiem, ko sniegušas apstiprinātas spiestuves; kā arī veikto pārbaudīto rezultātiem. Šīs regulas 22.–31. pants paredzēja detalizētākus pienākumus attiecībā uz to, kāda informācija jāsaņem un kādas pārbaudes nepieciešamas.

14. Vienlaikus Regulā Nr. 2366/98 bija noteikts, ka ražotājiem jāsaņem avansa maksājums, atbalsta atlikumu dalībvalstīm izmaksājot pēc noteikto pārbaudīto veikšanas¹⁷. Nesakrīt uzskaitītajiem daudzumiem vai pastāvot citām neatbilstībām, atbalsta izmaksa varēja tika atteikta.

Process, kas norisinājās pirms apstrīdētā lēmuma pieņemšanas

15. Pēc izmeklēšanu veikšanas 2002. gada februārī un 2003. gada jūlijā saistībā ar izdevumiem, kas veikti Spānijas olīvu ražošanas atbalstam, Komisija ar 2002. gada 11. jūlija (AGR 16844) un 2004. gada 23. marta (AGR 8316) vēstulēm informēja Spānijas iestādes par šo izmeklēšanu rezultātiem.

12 — Padomes 1984. gada 17. jūlija Regula (EEK) Nr. 2261/84, ar ko paredz vispārējus noteikumus attiecībā uz atbalsta piešķiršanu par olīveļļas ražošanu un atbalstu olīveļļas ražotāju organizācijām (OV L 208, 3. lpp.), ar pēdējiem grozījumiem, kas paredzēti Padomes 1998. gada 20. jūlija Regulā (EK) Nr. 1639/98 (OV L 210, 38. lpp.).

13 — Regulas Nr. 2261/84 14. panta 5. punkta pirmā daļa un 16. pants.

14 — Padomes 1975. gada 21. janvāra Regula (EEK) Nr. 154/75 par olīvu ražotāju reģistra izveidošanu olīveļļas ražotāju dalībvalstīs (OV L 19, 1. lpp.), kurā grozījumi izdarīti ar Padomes 1985. gada 20. decembra Regulu (EEK) Nr. 3788/85, kas saistībā ar Spānijas un Portugāles pievienošanās grozīja atsevišķus noteikumus eļļas un tauku nozarēs (OV L 367, 1. lpp.).

15 — Komisijas 1998. gada 30. oktobra Regula (EK) Nr. 2366/98, ar kuru nosaka sīki izstrādātus noteikumus olīveļļas ražošanas atbalsta sistēmas piemērošanai 1998./1999., 1999./2000. un 2000./2001. tirdzniecības gadam (OV L 293, 50. lpp.).

16 — Regulas Nr. 2366/98 14. panta 1. punkts.

17 — Regulas Nr. 2366/98 16. pants.

16. 2004. gada 24. novembrī Komisija uzaicināja Spānijas iestādes uz divpusēju sanāksmi, kas notika 2004. gada 21. decembrī.

17. 2005. gada 10. novembrī Komisija nosūtīja šīs sanāksmes protokolu Spānijas iestādēm, kas atbildēja ar 2006. gada 13. un 16. janvāra vēstulēm.

18. 2006. gada 11. augustā Komisija formāli paziņoja par saviem secinājumiem Spānijas iestādēm, piedāvājot vienotas procentuālas izmaiņas attiecībā uz minētajiem finanšu gadiem.

19. Pēc tam Spānijas iestādes saskaņā ar Komisijas Lēmuma 94/442/EK 1. panta 1. punkta a) apakšpunktu pieprasīja “samierināšanu”, tas ir, mediāciju¹⁸. 2007. gada 15. martā Samierināšanas iestāde iesniedza savu gala ziņojumu.

20. Komisija pēc tam 2007. gada 3. septembrī sagatavoja kopsavilkuma ziņojumu.

21. 2007. gada 20. decembrī Komisija pieņēma apstrīdēto lēmumu, izslēdzot no Kopienas finansējuma noteiktus izdevumus, kas radušies saistībā ar atbalstu, kas piešķirts Spānijas olīveļļas ražotājiem un laukuogu nozarēm¹⁹.

22. Apstrīdētajā lēmumā norādīts, ka tajā ņemtas vērā “pārbaudes, divpusējo apspriežu rezultāt[i] un saskaņošanas procedūras”²⁰. Lai pamatotu finanšu korekcijas dažiem izdevumiem, minēti “trūkumi ražas deklarāciju pārbaudēs, ražas kontrolē un spiestuvju pārbaudē kontrolē”, savukārt attiecībā uz citiem – “[ne]notiek ražas deklarāciju pārbaudes un trūkumi ražas kontrolē un spiestuvju pārbaudē kontrolē”²¹.

23. Apstrīdētā lēmuma finansiālā ietekme bija tuvu EUR 184 miljoniem.

Pārsūdzētais spriedums

24. Ar prasību, kas 2008. gada 29. februārī iesniegta Vispārējā tiesā, Spānijas Karaliste lūdza atzīt apstrīdēto lēmumu par daļēji spēkā neesošu, ciktāl i) tas piemēroja 5 % korekciju atbalstam olīveļļas ražošanai 1998./1999., 1999./2000. un 2000./2001. tirdzniecības gadā, izņemot 1999./2000. tirdzniecības gada daļu ražošanai Andalūzijā, un ii) tas piemēroja 2 % korekciju atbalstam laukuogu nozarei Andalūzijā, par ko pieteikumi iesniegti 2003. un 2004. gadā.

25. Vispārējā tiesa prasību noraidīja un uzdeva Spānijas Karalistei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

26. Spānijas valdība ir izvirzījusi trīs apelācijas pamatus. Tie ir saistīti ar Vispārējās tiesas vērtējumu par to, vai saistībā ar atbalstu olīveļļas ražošanai Komisija ir pārkāpusi Regulas Nr. 1663/95 8. pantu (pārsūdzētā sprieduma 61.–70. punkts) un vai Komisija ir ievērojusi 24 mēnešu termiņu, ko nosaka Regulas Nr. 1258/1999 7. panta 4. punkts (pārsūdzētā sprieduma 118.–125. punkts).

Komisijas gala lēmuma par 1998./1999. un 1999./2000. tirdzniecības gadu pamats

27. Pārsūdzētā sprieduma 64. punktā Vispārējā tiesa secināja, ka netika apšaubīts, ka apstrīdētais lēmums bija balstīts uz nepietiekamu *Agencia para el Aceite de Oliva* (turpmāk tekstā – “AAO”) pēc spiestuvju pārbaudes (pirmā neatbilstība) izteikto ieteikumu ievērošanu no Spānijas iestāžu puses, kā arī datorizēto datu bāžu un olīvu audzētāju reģistra nefunkcionēšanu (otrā neatbilstība).

18 — Komisijas 1994. gada 1. jūlija Lēmums 94/442/EK, kas izveido saskaņošanas procedūru saistībā ar Eiropas Lauksaimniecības vadības un garantiju fonda (ELVGF) Garantijas nodaļas grāmatojumu noskaidrošanu (OV L 182, 45. lpp.).

19 — Apstrīdētā lēmuma 1. pants un pielikums.

20 — Apstrīdētā lēmuma preambulas 4. apsvērums.

21 — Apstrīdētā lēmuma pielikums.

28. Vispārējā tiesa konstatēja (65. punkts), ka Komisija bija atzinusi, ka pirmā neatbilstība nebija tieši norādīta vēstulē AGR 16844. Šajā vēstulē Komisija tiešām bija paudusi apmierinātību ar AAO darbību.

29. Vispārējā tiesa 66. punktā nosprieda, ka šie apstākļi neliedza Komisijai lemt, ka nav notikusi pietiekama AAO ieteikumu ievērošana, un līdz ar to izslēgt izdevumus no Kopienas finansējuma, “ņemot vērā informāciju un skaitļus, ko iesniedza Spānijas iestādes, galvenokārt 2004. gada 21. decembra sanāksmes laikā”.

30. Saistībā ar otro neatbilstību Vispārējā tiesa 67. punktā norādīja, ka Spānija piekrita, ka vēstule AGR 16844 atsaucās uz trūkumiem datorizēto datu bāzu izmantošanā un olīvu audzētāju reģistrā, lai arī aprakstot to nedaudz citādāk nekā pēc tam kopsavilkuma ziņojumā. Vispārējā tiesa 68. punktā citēja vēstules A1. pielikuma 1. punktu, kurā ietverts apgalvojums, ka bija zināms, ka konkrētie resursi ne vienmēr bija izmantojami. Vēstulē, ar ko tika ierosināta divpusējā sanāksme, bija skaidri norādīts, ka apspriežamie jautājumi ir daļa no zināmiem trūkumiem, kas turpinājās (69. punkts).

31. Pārsūdzētā sprieduma 70. punktā Vispārējā tiesa līdz ar to noraidīja Spānijas izvirzīto pamatu, ka Komisija, pieņemot gala lēmumu par 1998./1999. un 1999./2000. tirdzniecības gadu, pamatojoties uz citās izmeklēšanās veiktajiem novērojumiem, nevis uz 2002. gada februāra izmeklēšanas rezultātiem, par kuriem paziņots ar vēstuli AGR 16844, pārkāpusi Regulas Nr. 1663/95 8. pantu.

Attiecīgais datums, lai aprēķinātu 24 mēnešu termiņu atbilstoši Regulas Nr. 1258/1999 7. panta 4. punktam

32. Vispārējā tiesa 119. punktā konstatēja, ka nav šaubu, ka Komisija par izmeklēšanas rezultātiem atbilstoši Regulas Nr. 1663/95 8. panta 1. punktam un judikatūrai²² paziņoja 2002. gada 11. jūlija vēstulē AGR 16844. Vispārējā tiesa 120. punktā konstatēja, ka šī vēstule bija paziņota 2002. gada 15. jūlijā.

33. Tālāk Vispārējā tiesa 121.–124. punktā pārbaudīja izdevumu, uz kuriem attiecas apstrīdētais lēmums, veikšanas datumu. Atgādinot, ka neviena no piemērojamajām regulām šo datumu nenoteica, tā piemēroja Tiesas interpretāciju Regulas Nr. 729/70 5. panta 2. punkta c) apakšpunkta piektajai daļai (ko atceļ Regula Nr. 1258/1999, kuras 7. panta 4. punkta piektajai daļai bija tāds pat saturs) spriedumā lietā C-329/00 Spānija/Komisija²³. Šajā spriedumā Tiesa konstatēja, ka attiecīgais datums ir tas, kurā noteikts konkrēts atbalsta apjoms, un tas izmaksāts (kā starpība).

34. Tāpat kā banānu ražotāji, kuriem piešķirtais atbalsts izvērtēts lietā C-329/00 Spānija/Komisija, olīvu ražotāji šajā lietā saņēma pieprasītā atbalsta avansu. Atšķirībā no banānu ražotājiem, tiem nebija pienākums iemaksāt garantiju, lai saņemtu avansu. Pēc dalībvalsts veikto pārbaužu rezultātu ņemšanas vērā tie saņēma starpību. Šādos apstākļos Vispārējā tiesa konstatēja, ka attiecīgais datums ir tas, kurā izmaksāta starpība.

35. Attiecībā uz atbalstu olīvu ražošanai 1998./1999. tirdzniecības gadā, šie maksājumi veikti no 2000. gada 21. septembra līdz 2000. gada 14. oktobrim, tātad 24 mēnešus pirms vēstules AGR 16844 paziņošanas (2002. gada 15. jūlijā).

36. Līdz ar to Vispārējā tiesa 125. punktā noraidīja pamatu, ka Komisija pārkāpusi Regulas Nr. 1258/1999 7. panta 4. punktu tiklīdz, ciktāl apstrīdētais lēmums attiecās uz izdevumiem, kas veikti vairāk kā 24 mēnešus pirms rakstiska paziņojuma par pārbaudes rezultātiem.

22 — Vispārējās tiesas 2007. gada 12. septembra spriedums lietā T-243/05 Grieķija/Komisija (Krājums, II-3475. lpp., 43. punkts) un 2008. gada 14. februāra spriedums lietā T-266/04 Spānija/Komisija (Krājums, II-20.* lpp. — kopsavilkums, 41. punkts).

23 — *Recueil*, I-6103. lpp., 43. punkts.

Apelācija

37. Spānijas Karaliste lūdz Tiesu atcelt pārsūdzēto spriedumu un pašai taisīt gala spriedumu:

- atceļot visas finanšu korekcijas saistībā ar atbalstu olīveļļas ražošanai, uz ko attiecas pārsūdzētais spriedums;
- pakārtoti, atceļot finanšu korekcijas saistībā ar izdevumiem, par kuriem avanss izmaksāts pirms 2002. gada 24. novembra, vai,
- vēl pakārtotāk, atceļot finanšu korekcijas saistībā ar izdevumiem, par kuriem avanss izmaksāts pirms 2000. gada 15. jūlija.

38. Komisija lūdz Tiesu noraidīt Spānijas apelācijas pamatus kā nepamatotus. Pakārtoti, ja Tiesa uzskatītu apelācijas pamatus par pietiekami pamatotiem, Komisija apgalvo, ka tas nevarētu izraisīt finanšu korekciju atcelšanu, jo Spānija nav apstrīdējusi pārējos pamatus, balstoties uz kuriem tās veiktas.

Pirmais apelācijas pamats

Lietas dalībnieku apsvērumi

39. Spānijas valdība apgalvo, ka Vispārējā tiesa pārkāpusi Regulas Nr. 1663/95 8. pantu, pieņemot (66. punkts), ka Komisijas finanšu korekcijas var pamatot ar neatbilstībām, kas nav norādītas tās pirmajā rakstiskajā paziņojumā (vēstule AGR 16844, ar kuru paziņoti 2002. gada februāra izmeklēšanas rezultāti), neskatoties uz apgalvojumu (63. punkts), ka rakstiskajam paziņojumam ir pietiekami jāapraksta izmeklēšanas rezultāti un līdz ar to arī neatbilstības, kuru dēļ veiktas finanšu korekcijas. Tā uzskata, ka Vispārējās tiesas pamatojums 63. un 66. punktā ir iekšēji pretrunīgs. Vispārējai tiesai esot vajadzējis konstatēt, ka gala lēmuma pieņemšanu nevarēja pamatot ar nepietiekamu AAO ieteikumu ieviešanu no Spānijas iestāžu puses, tāpēc ka šī neatbilstība nebija minēta vēstulē AGR 16844.

40. Spānijas valdība piebilst, ka fakts, ka Komisija pirmo reizi minējusi konkrēto neatbilstību 2004. gada 24. novembrī, sasaucot divpusējo sanākumi, nemazina tās argumentu, ka Vispārējās tiesas apsvērumos nav ņemts vērā Regulas Nr. 1663/95 8. pants. Īsā atsaukšanās uz šo sūdzību vēstulē neradīja pietiekamu pamatu secināt, ka Spānijas iestādes varētu pietiekami izmantot savas tiesības uz aizstāvību divpusējās sanāksmes laikā. Tiesas sēdē Spānija norādīja, ka sākotnējo rakstisko paziņojumu iespējams salīdzināt ar Komisijas argumentēto atzinumu LESD 258. panta (iepriekš – EK līguma 226. pants) pārkāpumu procedūras ietvaros. Līdzīgi kā pārkāpuma procedūrā nevar balstīties uz pamatiem, kas nav minēti argumentētajā atzinumā, arī finanšu korekcijas lauksaimniecības izdevumiem nevar pamatot ar neatbilstībām, kas nav norādītas minētajā pirmajā rakstiskajā paziņojumā.

41. Komisija atzīst, ka rakstiskajā paziņojumā, kas noteikts Regulas Nr. 1663/95 8. panta 1. punkta pirmajā daļā, jāinformē dalībvalstis par sūdzībām tādējādi, lai veidotos dialogs un dalībvalstij būtu iespēja izmantot savas tiesības uz aizstāvību. Tomēr dalībvalsts nevar uzstāt, ka jau rakstveida paziņojumā ar maksimālu detalizācijas pakāpi būtu jāapraksta šīs sūdzības, jo paziņojums tikai uzsāk procedūras administratīvo posmu. Komisija tiešām nevarēja sniegt detalizētu pirmās neatbilstības aprakstu, jo, kā parāda vēstule AGR 16844, tā gaidīja informāciju no Spānijas par to, kā valsts iestādes īstenojušas AAO ieteiktās sankcijas²⁴.

42. Šajā lietā Spānijai tika dotas visas iespējas izklāstīt savu nostāju. Ņemot vērā procedūras ietvaros iesniegto informāciju, Komisija varēja secināt, ka nav nodrošināta pietiekama AAO ieteikumu ieviešana.

24 — Tiesas sēdē Komisijas pārstāvis atsaucās uz vēstules AGR 16844 I pielikuma 2.2.1. iedaļu, kurā Komisija pieprasīja informāciju par piemērotajām sankcijām.

43. Komisija turklāt norāda, ka rakstiskajam paziņojumam un argumentētajam atzinumam ir dažādi mērķi. Pēdējais noslēdz procedūras, kā rezultātā tiek uzsākta pārkāpuma procedūra, administratīvo stadiju, savukārt pirmais uzsāk procedūru, kas gala rezultātā var tikt noslēgta ar lēmumu piemērot finanšu korekcijas.

Vērtējums

44. Pirmais apelācijas pamats rada divus jautājumus.

45. Pirmais jautājums ir, vai pretrunīgs ir Vispārējās tiesas secinājums, ka, neskatoties uz to, ka vēstule AGR 16844 norādīja, ka AAO ir darbojusies apmierinoši, Komisija varēja pamatot savu gala lēmumu ar neatbilstību, kas radusies tādēļ, ka Spānijas iestādes neīstenoja AAO ieteikumus.

46. Es nesaskatu kļūdas Vispārējās tiesas pamatojumā.

47. Pārsūdzētā sprieduma 66. punktā Vispārējā tiesa pareizi norāda, ka secinājums vēstulē AGR 16844 attiecas uz AAO darbību. Neatbilstība, ar ko Komisija pamatoja savu gala lēmumu, bija atšķirīga. Tā attiecās uz AAO veiktā darba *neīstenošanu* no Spānijas iestāžu puses.

48. Manā ieskatā Vispārējās tiesas nostāja attiecībā uz vēstuli AGR 16844 nav pretrunā tās secinājumam, ka Komisija var pamatot savu gala lēmumu ar to, ka Spānijas iestādes neīstenoja AAO ieteikumus (pirmā neatbilstība).

49. Otrais jautājums ir, vai Vispārējā tiesa kļūdījās, iztulkojot un piemērojot Regulas Nr. 1663/95 8. panta 1. punktu tādējādi, ka Komisijas gala lēmums atteikt izdevumu finansēšanu var būt pamatots ar neatbilstību, kas nav minēta vēstulē AGR 16844.

50. Nedomāju, ka tas tā ir.

51. Būtībā Vispārējā tiesa uzskatīja, ka rakstveida paziņojums, kas tieši nenorāda uz konkrētu neatbilstību un tādējādi nenorāda uz pasākumiem šīs neatbilstības novēršanai, varētu izpildīt Regulas Nr. 1663/95 8. panta 1. punkta pirmās daļas prasības.

52. Manā ieskatā tā ir pareiza šīs normas interpretācija.

53. Regulas Nr. 1663/95 8. pants un Regulas Nr. 1258/1999 7. panta 4. punkts kopā nosaka procedūru ELVGF Garantiju nodaļas grāmatojumu noskaidrošanai.

54. Lai noskaidrotu, vai un kādos apstākļos Komisijas gala lēmumu var pamatot ar neatbilstību, kas nav minēta rakstiskajā paziņojumā saskaņā ar 8. panta 1. punkta pirmo daļu, ir nepieciešams izvērtēt šī paziņojuma un ar to uzsāktās procedūras jēgu.

55. Manā ieskatā rakstiskais paziņojums attiecīgajā laikā bija starpposms starp izmeklējošo un administratīvo posmu ELVGF Garantiju nodaļas grāmatojumu noskaidrošanas procedūrai.

56. Šī procedūra sākās ar Komisijas izmeklēšanu par izdevumu veikšanu atbilstoši Kopienas tiesību aktiem. Lai pierādītu, ka tas nav noticis, Komisijai “jāpierāda, ka tai pastāv būtiskas un pamatotas šaubas par pārbaudēm vai datiem”²⁵. Tomēr Komisijai nebija pienākuma izsmēloši parādīt, ka pārbaudes, ko veikušas valstu iestādes, ir neatbilstošas, vai arī, ka dati, ko tās iesniegušas, ir nepareizi²⁶. Šīs Komisijas pierādīšanas prasības atvieglojums ir izskaidrojams ar faktu, ka “dalībvalsts atrodas visizdevīgākajā situācijā, lai apkopotu un pārbaudītu ELVGF grāmatojumu noskaidrošanai vajadzīgo informāciju, un tai līdz ar to ir jāsniedz detalizēti un pilnīgi pierādījumi par to, ka kontroles vai skaitļi ir ticami un, attiecīgā gadījumā, ka Komisijas apgalvojumi ir kļūdaini”²⁷.

25 — Spriedums lietā Spānija/Komisija (minēts iepriekš 23. zemsvītras piezīmē, 68. punkts).

26 — 1999. gada 21. janvāra spriedums lietā C-54/95 Vācija/Komisija (*Recueil*, I-35. lpp., 35. punkts).

27 — Spriedums lietā C-329/00 Spānija/Komisija (minēts iepriekš 23. zemsvītras piezīmē, 68. punkts un tajā minētā judikatūra).

57. Ja izmeklēšanas rezultātā Komisija uzskata, ka izdevumi netika veikti saskaņā ar Kopienas noteikumiem, tā “paziņo ieinteresētajai dalībvalstij par pārbaūžu rezultātiem, norādot veicamos korektīvos pasākumus, lai nodrošinātu atbilstību turpmāk”²⁸.

58. Tātad rakstiskais paziņojums ir administratīvās stadijas sākums procedūrā, kas “ievieš *audi alteram partem* noteikumu”²⁹. Šīs procedūras ietvaros ieinteresētajām dalībvalstīm ir jādod “visas nepieciešamās garantijas, lai tās varētu izteikt savu viedokli”³⁰.

59. Tiesa ir norādījusi, ka rakstiskais paziņojums izpildīja savu brīdinājuma mērķi, ja ar to ieinteresēto dalībvalsti informēja “pilnībā par Komisijas iebildumiem un korekcijām, ko visdrīzāk jāveic attiecībā uz konkrēto sektoru”³¹.

60. Regulas Nr. 1258/1999 7. panta 4. punkta otrā daļa noteica arī, ka pēc Komisijas pārbaudes rezultātu paziņošanas un dalībvalsts atbildes par veicamajām darbībām bija jāvienojas abām pusēm. Līdz ar to šķiet, ka sākotnējā rakstiskajā paziņojumā nav noteikti un izsmēloši jāuzskaita pasākumi, kas jāisteno, lai nodrošinātu, ka izdevumi ir veikti atbilstoši Kopienas tiesību aktiem.

61. Pēc rakstveida paziņojuma saņemšanas ieinteresētajai dalībvalstij tika dota iespēja atbildēt³². Komisija tai varēja lūgt iesniegt papildu informāciju. Dalībvalsts nevarēja atspēkot Komisijas konstatējumus tikai ar apgalvojumiem. Tai vajadzēja parādīt, ka Komisijas apgalvojumi ir nepareizi³³. Ja dalībvalsts to nevarēja izdarīt, Komisijas konstatējumi varēja likumiski radīt nopietnas šaubas par piemērotu un efektīvu uzraudzības pasākumu un pārbaūžu procedūru esamību³⁴. 8. panta 1. punkta otrā daļā noteikts, ka “Komisija [...] var mainīt savu nostāju”, izvērtējot dalībvalsts atbildi³⁵.

62. Turklāt “Komisija [...] uzaicin[āja] attiecīgo dalībvalsti uz divpusējām sarunām”³⁶. Šīs tikšanās mērķis bija “panākt vienošanos par veicamajiem pasākumiem, kā arī par pārkāpuma smaguma novērtējumu un Kopienai nodarītajiem finansiālajiem zaudējumiem”³⁷. Pēc tikšanās dalībvalsts varēja lūgt Samierināšanas iestādi samierināt pušu atšķirīgās pozīcijas³⁸. Pieņemot savu gala lēmumu par izdevumu finansēšanas atteikumu, Komisijai bija jāizvērtē Samierināšanas iestādes ziņojums³⁹.

63. Manā ieskatā šīs procedūras mērķis bija radīt dialogu starp Komisiju un dalībvalsti, apmainīties ar informāciju un piedāvāt ieinteresētajai dalībvalstij iespēju izmantot savas tiesības uz aizstāvību, un pierādīt, ka Komisijas secinājumi ir nepareizi.

64. Tātad Komisijai rakstiskajā paziņojumā kopumā bija pienākums norādīt uz savām šaubām par neatbilstību, ņemot vērā paziņojuma sagatavošanas laikā zināmos faktus. Tad ieinteresētā dalībvalsts varētu atspēkot paziņojumā ietvertu informāciju, kā arī to varētu papildināt ar papildu informāciju, kas iesniegta procedūras administratīvajā stadijā.

65. Līdz ar to es neizslēdzu iespēju Komisijai vēlākos procedūras administratīvās stadijas posmos paziņot par jaunām neatbilstībām saistībā ar izdevumiem, par ko veikta izmeklēšana, ar nosacījumu, ka tā to dara laicīgi, nodrošinot dalībvalstij iespēju pilnībā izmantot savas tiesības uz aizstāvību un

28 — Regulas Nr. 1663/95 8. panta 1. punkta pirmā daļa.

29 — 1998. gada 29. janvāra spriedums lietā C-61/95 Grieķija/Komisija (*Recueil*, I-207. lpp., 39. punkts un tajā minētā judikatūra).

30 — Spriedums lietā C-61/95 Grieķija/Komisija (iepriekš minēts 29. zemsvītras piezīmē, 39. punkts un tajā minētā judikatūra).

31 — 2004. gada 7. oktobra spriedums lietā C-153/01 Spānija/Komisija (Krājums, I-9009. lpp., 93. punkts).

32 — Regulas Nr. 1663/95 8. panta 1. punkta otrā daļa.

33 — Spriedums lietā Vācija/Komisija (iepriekš minēts 26. zemsvītras piezīmē, 35. punkts).

34 — 1999. gada 28. oktobra spriedums lietā C-253/97 Itālija/Komisija (*Recueil*, I-7529. lpp., 7. punkts un tajā minētā judikatūra).

35 — Regulas Nr. 1663/95 8. panta 1. punkta otrā daļa.

36 — Regulas Nr. 1663/95 8. panta 1. punkta trešā daļa.

37 — Regulas Nr. 1663/95 8. panta 1. punkta trešā daļa un Regulas Nr. 1258/1999 7. panta 4. punkta otrā daļa.

38 — Lēmuma 94/442/EK 1. panta 1. punkta a) apakšpunkts.

39 — Regulas Nr. 1663/95 8. panta 2. punkts.

apzināties pasākumus, kas ir jāisteno. Izskatījās, ka Tiesas sēdē Spānija piekrita šai nostājai. Tā atzina, ka šaubu uzskaitīšana divpusējās tikšanās darba kārtībā var dot iespēju dalībvalstij izmantot savas tiesības uz aizstāvību, pat ja šīs šaubas nav bijušas minētas sākotnējā rakstiskajā paziņojumā.

66. Es piekrītu Komisijai, ka sākotnējo rakstisko paziņojumu nevar salīdzināt ar argumentēto atzinumu LESD 258. panta pārkāpuma procedūras ietvaros. Iesniedzot argumentēto atzinumu, Komisija noslēdz pēdējo posmu pirmstiesas administratīvajā procedūrā pirms prasības iesniegšanas par pārkāpuma konstatēšanu. Turpretī sākotnējais rakstiskais paziņojums atbilstoši Regulas Nr. 1663/95 8. panta 1. punktam bija pirmais posms administratīvajā procedūrā, ko šajā gadījumā noslēdza Komisijas gala lēmums, kas atsaka izdevumus un piemēro finanšu korekcijas.

67. Ja Tiesa tomēr uzskatītu par iespējamu piemērot analogiju ar administratīvo stadiju pārkāpuma procedūras ietvaros, es uzskatu, ka sākotnējais rakstiskais paziņojums ir vairāk līdzīgs brīdinājuma vēstulei. Brīdinājuma vēstule, līdzīgi kā sākotnējais rakstiskais paziņojums, “pēc būtības nevar ietvert neko vairāk kā sākotnēju īsu kopsavilkumu par sūdzībām”, tomēr tai ir jābūt “pietiekami skaidrai, lai nodrošinātu [ieinteresētajai dalībvalstij] iespēju izmantot tiesības uz aizstāvību, kā tas ir redzams no daļas no procedūras [pirmstiesas un administratīvās] tālākās virzības”⁴⁰.

68. Saistībā ar Komisijas gala lēmuma pamatojumu man jāpiebilst, ka Tiesa ir norādījusi, ka “pamatojums lēmumam ir jāuzskata par pietiekamu, ja dalībvalsts, kurai lēmums adresēts, bijusi cieši iesaistīta lēmuma pieņemšanas procesā un zinājusi par iemesliem, kāpēc Komisija uzskatīja, ka apstrīdētā summa nav finansējama no ELVGF”⁴¹.

69. Tāpēc es uzskatu, ka Regulas Nr. 1663/95 8. pants neaizliedz Komisijai savu gala lēmumu pamatot ar neatbilstību, par ko paziņots nevis sākotnējā rakstiskajā paziņojumā, bet vēlākā procesa stadijā, ar nosacījumu, ka ievērotas dalībvalsts tiesības uz aizstāvību. Manā ieskatā šis kritērijs konkrētajā lietā ir pilnībā izpildīts.

70. Nav šaubu, ka Komisija par pirmo neatbilstību tieši paziņoja savā 2004. gada 24. novembra vēstulē, sasaucot divpusējo sanāksmi. Šī vēstule bija tieši saistīta ar vēstuli AGR 16844, kā arī Spānijas atbildi uz to. Tā apstiprināja Komisijas nemainīgās šaubas par to, kā Spānijas iestādes īstenoja AAO ieteikumus.

71. Tāpat nav apstrīdēts (kā norādīts pārsūdzētā sprieduma 66. punktā) tas, ka Komisijas konstatējums par šo neatbilstību tika izdarīts procedūras, kas tika uzsākta ar rakstisko paziņojumu, administratīvā posma laikā un ka tas pamatots ar informāciju un skaitļiem, ko iesniedza Spānijas iestādes, it īpaši saistībā ar 2004. gada 21. decembra divpusējo sanāksmi.

72. Piebildīšu, ka Spānija neapstrīd Vispārējās tiesas vērtējumu (66. punkts) par to, ka konstatējums par AAO rakstiskajā paziņojumā atklāja to, cik būtiski bija īstenot AAO ieteikumus. Tik tiešām Tiesas sēdē Spānija neapstrīdēja, ka Komisija iepriekš, tostarp vēstulē AGR 16844, bija pieprasījusi pierādījumus tam, ka valsts iestādes ir īstenojušas AAO ieteiktās sankcijas.

73. Pēc vēstules AGR 16844 saņemšanas Spānijai, iesniedzot pierādījumus par pretējo, bija trīs iespējas atspēkot Komisijas šaubas: divpusējās sanāksmes laikā, savās atbildes vēstulēs par Komisijas atskaiti par šo sanāksmi un samierināšanas procedūras ietvaros. Līdz ar to es uzskatu, ka, izvērtējot procedūru kopumā, Spānijai bija dotas pietiekamas iespējas izmantot savas tiesības uz aizstāvību un parādīt, ka tās iestādes bija īstenojušas AAO ieteikumus.

74. Spānija neapgalvo, ka Komisija šajā lietā paziņoja par šaubām saistībā ar AAO ieteikumu ieviešanu par vēlu vai neskaidri, īstenojot stratēģiju, kas vērsta uz to, lai atliktu brīdi, no kura sākas 24 mēnešu termiņš, kas noteikts Regulas Nr. 1258/1999 7. panta 4. punkta piektajā daļā. Tiesas sēdē Spānija norādīja, ka Komisijas interpretācija 8. pantam var radīt šādu situāciju. Tā tomēr nav apgalvojusi, ka Komisija šādi rīkojusies izskatāmajā lietā.

40 — 2008. gada 8. aprīļa spriedums lietā C-337/05 Komisija/Itālija (Krājums, I-2173. lpp., 23. un 24. punkts un tajos minētā judikatūra).

41 — Spriedums lietā C-329/00 Spānija/Komisija (iepriekš minēts 23. zemsvirtras piezīmē, 83. punkts un tajā minētā judikatūra).

75. Attiecīgi vēstule AGR 16844 atbilda prasībām, kādas tiek izvirzītas rakstiskajam paziņojumam Regulas Nr. 1663/95 8. panta 1. punkta izpratnē.

76. Līdz ar to es uzskatu, ka Vispārējā tiesa nav pieļāvusi kļūdu, konstatējot, ka Komisijas gala lēmums par atteikumu finansēt izdevumus var būt pamatots ar neatbilstību, kas nav minēta vēstulē AGR 16844, un vērtējot procedūru kopumā.

77. Tādēļ es noraidu pirmo apelācijas pamatu.

Otrais apelācijas pamats

Lietas dalībnieku apsvērumi

78. Spānijas valdība apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir pārkāpusi Eiropas Savienības Tiesas Statūtu 36. un 53. pantu⁴², nepietiekami pamatojot spriedumu, tādā aspektā, ka tā neizvērtēja un līdz ar to arī nelēma par būtisku Spānijas prasības pamatu, ko Spānija izvirzīja tiesas sēdē, saistībā ar Regulas Nr. 1258/1999 7. panta 4. punktā noteikto 24 mēnešu termiņu.

79. Vispārējās tiesas sēdē Spānija izvirzīja trīs apsvērumus saistībā ar vēstules AGR 16844 iespējamo nepilnību radītajām sekām. Tā norādīja, ka šīm nepilnībām jānoved pie: i) finanšu korekciju atzīšanas par spēkā neesošām par vēstulē AGR 16844 izvērtēto 1998./1999. un 1999./2000. tirdzniecības gadu, ii) pakārtoti, 1998./1999. tirdzniecības gada finanšu korekcijas atzīšanas par spēkā neesošu, ja uz šo tirdzniecības gadu arī attiecās izmeklēšana, par ko izdots cits rakstisks paziņojums, vai, iii) pakārtotāk finanšu korekciju atzīšanas par spēkā neesošām par izdevumiem, kas veikti pirms 2000. gada 24. novembra, tas ir, 24 mēnešus pirms 2002. gada 24. novembra vēstules, ar ko sasaukta divpusējā sanāksme.

80. Spānija pārmet, ka Vispārējā tiesa ne tieši, ne netieši neizvērtēja šos pamatus sprieduma daļās, kur apskatīts iespējamais Regulas Nr. 1663/95 8. panta 1. punkta pārkāpums un tas, ka nav ievērots 24 mēnešu termiņš, kas noteikts Regulas Nr. 1258/99 7. panta 4. punktā. Tā norāda, ka šie pamati ietverti piezīmēs, kas izklāsta tās pārstāvja apsvērumus un kas iesniegtas tulkiem pirms sēdes.

81. Komisija uzskata, ka Vispārējās tiesas pamatojums var būt izteikts netieši, ar nosacījumu, ka tas ļauj ieinteresētajiem lietas dalībniekiem izprast iemeslus, kādēļ noraidīti to pamati.

Vērtējums

82. Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru sprieduma motīvu daļā ir jāatspoguļo skaidrs un nepārprotams Vispārējās tiesas pamatojums, lai ieinteresētās personas varētu uzzināt pieņemtā nolēmuma argumentāciju un lai Tiesa varētu veikt tiesisko kontroli⁴³. Vispārējai tiesai nav pienākuma detalizēti izvērtēt katru apelācijas sūdzības iesniedzēja izvirzīto pamatu, it īpaši, ja šis pamats nav pietiekami skaidrs un precīzs un to neapstiprina pietiekami pierādījumi⁴⁴. Līdz ar to pamatojums var tikt netieši izteikts ar nosacījumu, ka tas ļauj ieinteresētajām personām zināt iemeslus, kuru dēļ Vispārējā tiesa nav pieņēmusi to argumentus, un ļauj Tiesai uzskatīt, ka tās rīcībā ir pietiekama informācija pārbaudes veikšanai⁴⁵.

83. Es uzskatu, ka pārsūdzētajā spriedumā Spānijas tiesas sēdes laikā izvirzītie trīs apsvērumi ir izvērtēti pietiekami.

42 — 53. pants nosaka Tiesas pienākumu sniegt pamatojumu (ietverts 36. pantā), kas piemērojams Vispārējai tiesai.

43 — Skat., citu starpā, 2010. gada 14. oktobra spriedumu lietā C-280/08 P *Deutsche Telekom*/Komisija (Krājums, I-9555. lpp., 136. punkts un tajā minētā judikatūra).

44 — 2001. gada 6. marta spriedums lietā C-274/99 P *Connolly*/Komisija (*Recueil*, I-1611. lpp., 121. punkts).

45 — 2010. gada 20. maija spriedums lietā C-583/08 P *Gogos*/Komisija (Krājums, I-4469. lpp., 30. punkts un tajā minētā judikatūra).

84. Es sāku ar Vispārējās tiesas veiktā trešā apsvēruma izvērtējumu, tas ir, ka ir jāatzīst par spēkā neesošām finanšu korekcijas par izvedumiem, kas veikti pirms 2000. gada 24. novembra.

85. Vispārējā tiesa 120. punktā atzina, ka 24 mēnešu termiņš aprēķināms no 2002. gada 15. jūlija, datuma, kad Komisija paziņoja Spānijai par izmeklēšanas rezultātiem. Tas atbilst Regulas Nr. 1258/1999 7. panta 4. punkta piektajai daļai un Vispārējās tiesas noraidītajam pamatam, ka Komisija, veicot finanšu korekcijas, pamatojoties uz neatbilstībām, kas nebija minētas vēstulē AGR 16844, pārkāpusi Regulas Nr. 1663/95 8. pantu. Izdarot šo secinājumu, Vispārējā tiesa pamatoti noraidījusi Spānijas apgalvojumu, ka 24 mēnešu termiņam ir cits sākuma datums, tas ir, vēstules, kas sasauc divpusējo sanākumi (2002. gada 24. novembris), datums.

86. Apelācijas pamats saistībā ar pirmo un otro apsvērumu, kas izvirzīti tiesas sēdē, arī nav pamatots.

87. Vispārējā tiesa konstatēja (119. punkts), ka vēstule AGR 16844 bija rakstisks paziņojums Regulas 8. panta 1. punkta pirmās daļas izpratnē. Tā piekrita (66. punkts), ka Komisijai bija tiesības veikt finanšu korekcijas, pamatojoties uz neatbilstībām, kas nav minētas šajā vēstulē, bet ņemot vērā informāciju un skaitļus, ko pēc tam iesniedza Spānijas iestādes, it īpaši saistībā ar 2004. gada 21. decembra divpusējo sanākumi. Jāsecina, ka Vispārējā tiesa neuzskatīja, ka finanšu korekcijām 1998./1999. un 1999./2000. tirdzniecības gadam, ko noteica pārsūdzētais lēmums, vēstulē AGR 16844 nebija pietiekama tiesiska pamata un tāpēc tās jāatceļ. Vispārējās tiesas izvērtējums līdz ar to atļāva Spānijai noskaidrot, kāpēc tās pirmais un otrais apsvērums netika izvērtēti.

88. Līdz ar to es noraidu otro apelācijas pamatu.

Trešais apelācijas pamats

Lietas dalībnieku apsvērumi

89. Spānijas valdība pārmet, ka Vispārējā tiesa ir pārkāpusi Regulas Nr. 1258/1999 7. panta 4. punkta piekto daļu, i) aprēķinot 24 mēnešu termiņu no vēstules AGR 16844 saņemšanas, lai arī šajā vēstulē nebija minēti visi pamati finanšu korekciju veikšanai, un ii) pamatojoties uz Tiesas spriedumu, kas nav piemērojams olīveļļas ražošanas nozarei, lai noteiktu, ka izdevumu veikšanas datums nosakāms atkarībā no datuma, kad izmaksāta starpība (nevis, kad izmaksāts avanss).

90. Pirmā šī apelācijas pamata daļa ir pakārtota: ja Tiesa atstāj spēkā Vispārējās tiesas spriedumu, ka gala lēmums var būt pamatots ar neatbilstībām, kas nav aprakstītas vēstulē AGR 16844, Spānijas valdība uzskata, ka Vispārējā tiesa tomēr kļūdījusies, pārsūdzētā sprieduma 120. punktā nepareizi aprēķinot 24 mēnešu termiņu no 2002. gada 24. novembra (datuma, kad par neatbilstībām paziņots pirmo reizi).

91. Otrā daļa saistīta ar Regulas Nr. 1258/1999 7. panta 4. punkta piektajā daļā izmantotā jēdziena “izdevumi[...] veikti” nozīmi. Spānijas valdība uzskata, ka Vispārējā tiesa kļūdījusies, pārsūdzētā sprieduma 122. punktā nosakot starpības izmaksas datumu, nevis avansa izmaksas datumu kā datumu, kurā izdevumi veikti (un līdz ar to arī sākuma datumu 24 mēnešu termiņam).

92. Spānija pamato, ka Vispārējā tiesa kļūdījās, piemērojot lietā C-329/00 veikto izvērtējumu⁴⁶. Avanss, kas izmaksāts pēc garantijas iemaksas, nevar tikt salīdzināts ar tāda atbalsta izmaksām, kas ir šīs lietas strīda priekšmets. Atbalsts banānu ražošanai ir paredzēts reklāmai. Līdz ar to tas tiek piešķirts apmaiņā pret garantijas iemaksu. Jebkādi šāda atbalsta avansa maksājumi ir nosacīti un ir atkarīgi no tā, vai banānu reklamēšana notikusi atbilstoši Kopienas tiesību aktiem. Avansa maksājumi olīveļļas ražotājiem ir atšķirīgi. Tie ir uzskatāmi par depozītu un tiek izmaksāti tikai pēc visu piemērojamo pārbaužu pabeigšanas. Citiem vārdiem, izmaksājamā atbalsta galīgais apmērs tiek noteikts šajā datumā.

46 — Spriedums lietā C-329/00 Spānija/Komisija (minēts iepriekš 23. zemsvītras piezīmē, 40.–45. punkts).

93. Komisija apstrīd abas šī apelācijas pamata daļas.

94. Attiecībā uz pirmo daļu tā apgalvo, ka visi pirms 2000. gada 15. jūlija izmaksājamie starpības atlikumi varēja tikt pakļauti pārsūdzētajām finanšu korekcijām, kā arī tā pamatojas uz saviem apsvērumiem saistībā ar pirmo apelācijas pamatu.

95. Attiecībā uz otro daļu Komisija spriedumā neatrod pamatojumu tam, ka Vispārējā tiesa būtu uzskatījusi olīveļļas un banānu nozares par salīdzināmām. Tā vietā Vispārējā tiesa pareizi iztulkoja piemērojamās tiesību normas, ņemot vērā sprieduma lietā C-329/00 priekšvēsturi, ka attiecīgais datums saskaņā ar (normu, kas kļūva par) Regulas Nr. 1258/1999 7. panta 4. punkta piekto daļu ir tas datums, kad noteikts atbalsta galīgais apmērs un izmaksāts starpības atlikums. Pārbaudes par to, vai izdevumi veikti saskaņā ar Kopienas tiesībām, var tikt veiktas pirms un pēc avansa izmaksāšanas. Ja pārbaūžu rezultātā atklājas neatbilstības, starpības atlikums paliek un ne noteikti tiks izmaksāts pilnībā. Komisija uzskata, ka Vispārējās tiesas izvērtējums saistībā ar šo ir konsekvents.

Vērtējums

96. Atbilstoši Regulas Nr. 1258/1999 7. panta 4. punkta piektajai daļai Komisija nevarēja atteikties finansēt izdevumus, kas veikti 24 mēnešus pirms “Komisijas rakstiskā paziņojuma par šo pārbaūžu rezultātiem attiecīgajai dalībvalstij”. Komisijas rakstiskais paziņojums ir dokuments, kas minēts Regulas Nr. 1663/95 8. panta 1. punkta pirmajā daļā⁴⁷.

97. Šī ierobežojuma mērķis ir “aizsargāt dalībvalstis no tiesiskās drošības trūkuma, kas pastāvētu, ja Komisija varētu apstrīdēt izdevumus, kas veikti vairākus gadus pirms atbilstības lēmuma pieņemšanas”⁴⁸. Tas nodrošināja, ka Komisija laicīgi veic izdevumu pārbaudes un ka noteiktu laiku iepriekš ražotājiem izmaksātā atbalsta slogs nebūtu jānes dalībvalstij tādēļ, ka Komisija nolēmusi, ka tas netiks segts no ELVGF.

98. To, vai Komisija izslēgusi izdevumus no Kopienas finansējuma atbilstoši 7. panta 4. punktam, nosaka divi atskaites datumi: rakstiskā paziņojuma Regulas Nr. 1663/95 8. panta 1. punkta izpratnē saņemšanas datums un datums, kad izdevumi veikti.

99. Es nepiekrītu Spānijas valdībai, ka Vispārējā tiesa kļūdījusies, nosakot šos datumus.

100. Saistībā ar pirmo datumu esmu izskaidrojusi, kāpēc es uzskatu, ka Vispārējā tiesa nav pieļāvusi kļūdu, konstatējot, ka rakstiskajam paziņojumam 8. panta 1. punkta izpratnē nav jāizklāsta visas neatbilstības, kas pamato Komisijas veiktās finanšu korekcijas⁴⁹. Šajā sakarībā es konstatēju, ka Vispārējā tiesa nekļūdījās, pārsūdzētā sprieduma 120. punktā secinot, ka sākuma datums bija vēstules AGR 16844 saņemšana datums (2002. gada 15. jūlijs). Attiecīgi apstrīdētais lēmums varēja attiekties uz izdevumiem, kas veikti sākot ar 2000. gada 15. jūliju.

101. Saistībā ar otro datumu es uzskatu, ka Vispārējā tiesa nav pieļāvusi kļūdu, 122.–124. punktā pamatojot 7. panta 4. punkta izvērtējumu ar Tiesas interpretāciju spriedumā lietā C-329/00. Šajā lietā Tiesa nosprieda, ka attiecīgais datums ir tas, kurā tiek noteikts galīgais izmaksājamais apmērs un izmaksāta starpība.

102. Olīveļļas ražošanas nozarē atbalstu noteica, pamatojoties uz faktiski saražoto daudzumu⁵⁰. Katras sezonas sākumā dalībvalstis izmaksāja ražotājiem avansu⁵¹. Izmaksātais avansa apmērs nenoteica gala apmēru atbalstam, ko jāizmaksā dalībvalstij. Tas varēja būt lielāks vai mazāks nekā izmaksāto avansu kopsumma. Olīveļļas ražotājiem nebija pienākuma iesniegt garantiju, lai nodrošinātu iespēju, ka

47 — 2002. gada 24. janvāra spriedums lietā C-170/00 Somija/Komisija (*Recueil*, I-1007. lpp., 26.–28. punkts).

48 — 2002. gada 21. marta spriedums lietā C-130/99 Spānija/Komisija (*Recueil*, I-3005. lpp., 133. punkts).

49 — Skat. iepriekš 44.–77. punktu.

50 — Regulas Nr. 2366/98 14. panta 1. punkts.

51 — Regulas Nr. 2366/98 16. pants.

galīgais apmērs atbalstam būtu mazāks nekā izmaksātais avanss. Vispārējā tiesa 123. punktā pareizi konstatējusi, ka tie atbalsta starpību saņēma tikai pēc tam, kad dalībvalsts “[bija veikusi] visas nepieciešamās pārbaudes un atkarībā no to rezultātiem”⁵². Tikai tad kļuva zināms galīgais atbalsta apmērs.

103. Ņemot vērā šos apstākļus, es uzskatu, ka Vispārējā tiesa pareizi konstatēja, ka izdevumi veikti tad, kad noteikts konkrēts atbalsta apmērs un izmaksāta starpība. Šajā brīdī tiek galīgi noteikta dalībvalsts saistība un atbilstošs ražotāja prasījums. Fakts, ka, lai saņemtu avansu, netiek iemaksāta nekāda garantija, nepadara avansa izmaksāšanu par pagaidu pasākumu.

104. Minēto iemeslu dēļ es noraidu trešo apelācijas pamatu.

Secinājumi

105. Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, ierosinu Tiesai:

- noraidīt apelācijas sūdzību un
- piespriest Spānijas Karalistei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

⁵² — Regulas Nr. 2366/98 16. panta 2. punkts.